

Ja controles el temps?

I l'aire pesa, com a mi m'agrada, perquè vol dir que et quedes una estona més

Foto: Eliezer Pedroso

-Quina hora és?? Ja controles el temps, Maria?
-Ja m'agradaria, mama, però això és impossible.

Tot i que llavors, abans d'anar cap al poble, m'adono que no és impossible del tot. M'explico. L'oxigen avui era tan espès que qualsevol hauria entès que era estiu-estiu. Pesava tant l'ambient que semblava que el sol hagués pogut estalviar prou, aquest any sí, per venir a passar les vacances a la Terra. L'únic que es podia respirar en aquell sequer enmig del Delta havent dinat era una sopor molt gran que a mi em fa feliç perquè sens dubte vol dir que el temps està passant més lent de l'habitual.

-Dic que si ja controles el temps, Maria.
-Crec que una mica sí, mama.

Pel que veig tenim de la nostra banda el verd intens encara dels arrossals. I si el groc no arriba als camps, la tardor tampoc. Perquè aquí l'estiu no s'acaba fins que no se sega l'arròs.

-No em vull adormir, si ens adormim se'ns acabaran les hores -i em dones la raó amb els ulls cansats.
-Saps si a l'hivern encara serà estiu? -em preguntes i m'ho preguntes en sèrio.

Perquè el que vam acordar tu i jo és que si aquest estiu pogués prendre consciència d'ell mateix, s'aturaria. I encara amb la son a la cara, mig de la nit mig de l'eclipsi de la lluna, em parles d'unes notes que sonen per sota d'una melodia en una mateixa guitarra i m'assegures:

-Això en música es pot fer: dos discursos paral·lels que sonen a la vegada quan els escoltes, i s'entenen els dos alhora.

I que això l'escriptura no ho sap fer. I l'aire pesa, com a mi m'agrada, perquè vol dir que et quedes una estona més, perquè ara mateix no ens podem ni moure; que si tens una veu greu i aguda a la vegada, com si parlessin dues persones alhora, em jures, ben bé com aquella guitarra que es feia les notes del baix ella sola, que si no m'ho havia trobat mai amb ningú altre.

Això els escriptors no ho podeu fer, dos discursos alhora i que s'entenguin si els llegeixes al mateix temps. El que no sabies és que mentre tu parlaves i el temps es parava perquè no respiràvem, jo et buscava la boca amb la mateixa urgència que qui busca en un piano una nota precisa que sona en una cançó.

-És un si bemoll! -esclates tot content.

I jo et mirava trobar la nota com qui troba aigua a la lluna i el que no sabies és que mentre tu parlaves jo escrivia aquest text en un discurs paral·lel que se'm propagava pel cap, i entenia que si tu m'expliques la música com si res, jo entenc la vida com si tot.